

ONA DNES

1. MÁM RÁD DRIL, ŘÁD A PRAVIDLA

02.01.2024 Ona DNES - václava blahovcová

strana: 6 rubrika: O mně

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Národním

Možná si ho pamatujete z filmu Zlatý podraz jako Frantu, právníka a hráče košíkové. Za pár dnů uvede Česká televize rodinný seriál Smysl pro tumor, ve kterém Filip Březina opět hraje hlavní roli – tentokrát medika a pacienta zároveň. Co nám o natáčení i sobě samém prozradil?
O divadle a filmu

Vždycky jsem měl rád Jima Carreyho a film Ace Ventura. To jsem chodil do šesté třídy. Měli jsme ho doma na videokazetě. Pouštěl jsem si ho pořád dokola a v koupelně jsem si česal nad čelem vlnu jako on a říkal jsem si, že budu herec. Zanedlouho jsem se přihlásil do dramataku a pak už to jelo. Jinak pro herce je nejlepší kombinace divadla a filmu a naučit se mezi nimi přepínat. Pro kameru musíte hrát daleko "míň", civilněji. Na jevišti je třeba zase víc "tlačit", aby si hru užili i diváci ve vzdálenějších řadách.

O rolích

Ještě nejsem v pozici, abych si mohl role vybírat. I když... něco jsem už odmítl. Nemám žádnou vysněnou postavu. Pravdou ale je, že mě na divadle baví spíš záporáci, vždycky jsem chtěl hrát třeba Richarda III. nebo Macbetha, ale na to mám ještě čas. Zatím nejobtížnější divadelní rolí byl Diktátor. Inscenaci bylo obtížné nejen nazkoušet, ale i hrát, protože jsem si všechno vymyslel tak, že to bylo fyzicky hodně náročné a dost mě to vyčerpávalo. Komedijní role jsou podstatně těžší než ty dramatické – herci ubírají dvojnásob energie.

O hereckých vzorech

Mám rád zmíněného Jima Carreyho, Cilliana Murphyho nebo Jamese McAvoye – toho jsem jednou viděl v Biu Oko v živém přenosu z londýnského Královského národního divadla jako Cyrana z Bergeracu. Moc se mi to líbilo, což jsem na sobě poznal podle toho, že jsem byl trochu naštvaný, protože neumím hrát tak jako on. Někdy mě přepadá pocit, že bych měl dělat něco jiného, protože tak skvělý herec nikdy nebudu, ale pak si řeknu, že takový můžu být, stačí jen hodně na sobě pracovat.

O nervozitě před vystoupením

Býval jsem velký trémista. Od šesti let jsem hrál na flétnu a na předehrávkách se mi vždycky klepaly ruce. Pak jsem přešel na trubku – ta už vyžadovala větší klid. Na konzervatoři a DAMU jsem zjistil, že tréma se dá přetavit do energie a lze ji využít ve vlastní prospěch. Důležité je nervozitu rozdýchat, jít se třeba projít, zaběhat si. Dneska už trému nemívám, alespoň tedy ne tak silnou, aby mě ovlivňovala fyzicky. O seriálu Smysl pro tumor

Vypráví o studentovi medicíny, kterému

v životě všechno vychází. Pak mu ale doktoři řeknou, že má rakovinu. Tahle skutečnost ho donutí zastavit se a přehodnotit svoje dosavadní jednání, které nebylo vždy úplně v souladu s tím, jak by člověk asi měl žít. Příběh se postupně přetaví v krásnou lovestory. Moje linka budoucího neurochirurga je spíš dramatická, linka mých rodičů, které hrají Tereza Brodská a Pavel Řezníček, má vše zase trochu odlehčit. Řekl bych, že jde o tragikomedii, on život sám nikdy není jen drama, nebo jen komedie.

O natáčení

Celkově trvalo necelý půlrok, já jsem byl na place šedesát šest dní. Vystřídali jsme Hradec Králové, Itálii a Rakousko. Byla to pro mě neuvěřitelná a krásná zkušenost, protože jsem ještě neměl roli tak velkého rozsahu. Hodně jsme točili přes léto a já se jednou neostýchal před režisérkou Terezou Kopáčovou a kameramanem Pavlem Berkovičem říct, že to byly nejhezčí prázdniny v mém životě. Natáčení mě neskutečně bavilo, i když bylo hodně intenzivní a dost náročné. Ale jsem člověk, co má rád dril, řád a pravidla, tak mi to naprosto vyhovovalo.

O pracovních plánech

Žádné velké plány zatím nemám. V Národním divadle jsme nazkoušeli inscenaci Hamlet v režii dua Skutr, já tam hraju pomstychtivého Laerta. A současně dohrávám v Městských

divadlech pražských, odkud jsem odešel právě kvůli seriálu Smysl pro tumor. Věděl jsem, že jdu do projektu, který mi za to bude stát.

O roli medika

V rámci mojí role není poloha studenta medicíny až tak výrazná, jde spíš o ten patientský rozměr. Přemýšlel jsem, jestli se mám setkat s někým, kdo má zkušenost s rakovinou. Protože všechno, co jsem doteď hrál, bylo založené na nějaké mé osobní zkušenosti. Nakonec jsem to ale pustil z hlavy, protože bych jen kopíroval. Navíc každý reaguje ve vypjaté situaci jinak. Ovšem asi dva dny před natáčením scény, kdy lékaři oznamují mé postavě, že má nádor, se mi zdál sen, jak opravdu stojím v ordinaci a doktor mi sděluje diagnózu a že asi umřu. Probudil jsem se se slzami a přesně s tím pocitem, který jsem hledal. Využil jsem ho pak ve zmíněné vypjaté scéně.

O doktorech

Jako malý jsem chtěl být doktorem. Mámě jsem vždycky říkal – ty budeš bydlet na chatě, já si tam postavím srub a budu se o tebe starat, až zestárneš. Pak se to nějak zlomilo ve chvíli, kdy jsem šel do šesté třídy na osmiletý gympl a zjistil jsem, že absolutně nejsem studijní typ. Nebavila mě chemie, fyzika ani matematika. Takže jsem od záměru léčit lidi upustil a chtěl jsem být hercem. K doktorům chovám respekt a nerad k nim chodím, obzvlášť k zubařům. Vždycky jsem ve stresu. Možná se bojím případných špatných zpráv.

O fotomodelingu

Modeling si mě našel sám, já jsem žádnou aktivitu v tomhle směru nevyvíjel. Úplnou náhodou jsem jednou fotil pro časopis Elle a pak přišlo doporučení nafocení s Robertem Vanem. Nedávno jsem ještě fotil kolekci pro oděvní značku Blažek. Přede mnou s firmou spolupracoval Vláda Polívka. A kdo přijde po mně, to teď nemůžu prozradit.

O akrobacii

Bavila mě odmala. Když se začal rozjíždět YouTube, tak jsme se spolužákem koukali na parkour a freerun, jak kluci dělají salta někde v parku. Pak jsme přemluvili učitele tělocviku, aby s námi chodil v sedm ráno do školy – půjčoval nám trampolínu a duchny a my si mohli skákat svoje salta. Docela mi to šlo. První salto vzad na zemi jsem udělal v šesté třídě. Ale jinak je akrobacie běžný předmět na konzervatoři i na DAMU.

Filip Březina herec (28) Narodil se v Ostravě, kde studoval na hudebně-dramatickém oddělení Janáčkovy konzervatoře a současně hostoval v **Národním divadle moravskoslezském** a Divadle Petra Bezruče. Pražskou DAMU absolvoval v roce 2018 a během studií hrál v Divadle pod Palmovkou, Švandově divadle, v Městských divadlech pražských nebo v A Studiu Rubín. Aktuálně ho můžete vidět v Národním divadle a v Městských divadlech pražských. Jako komparzista se objevil v seriálu pro mládež 4teens. Pak přišly role ve filmech Na krátko, Špunti na vodě, Pepa, Zlatý podraz, Anatomie zrady nebo Zátopek. V seriálu Smysl pro tumor, který Česká televize vysílá od 7. ledna, ztvárnil hlavní roli medika, který se potýká s rakovinou. Rád zpívá, hraje na kytaru, trubku, zobcovou flétnu. Baví ho běhání a cestování.

FFOTO: JAKUB STRADLER, PAVLA ČERNÁ

MÁM RÁD DRIL, ŘÁD A PRAVIDLA

Možná si ho pamatujete z filmu Zlatý podraz jako Frantu, právníka a hráče košíkové. Za pár dnů uvede Česká televize rodinný seriál Smysl pro tumor, ve kterém **Filip Březina** opět hraje hlavní roli – tentokrát medika a pacienta zároveň. Co nám o natáčení i sobě samém prozradil?

ILA: VÁCLAVA BLAHOVCOVÁ

O divadle a filmu

Vždycky jsem měl rád Jima Carreyho a film Ace Ventura. To jsem chodil do šesté třídy. Měli jsme ho doma na videokazetě. Pouštěl jsem si ho pořád dokola a v koupelně jsem si česal nad čelem vlnu jako on a říkal jsem si, že budu herec. Zanedlouho jsem se přihlásil do dramataku a pak už to jelo. Jinak pro herce je nejlepší kombinace divadla a filmu a naučit se mezi nimi přepínat. Pro kameru musíte hrát daleko „míň“, civilněji. Na jevišti je třeba zase víc „tlačit“, aby si hru užili i diváci ve vzdálenějších řadách.

O rolích

Ještě nejsem v pozici, abych si mohl role vybírat. I když... něco jsem už odmítl. Nemám žádnou vysněnou postavu. Pravdou ale je, že mě na divadle baví spíš záporáci, vždycky jsem chtěl hrát třeba Richarda III. nebo Macbetha, ale na to mám ještě čas. Zatím nejobtížnější divadelní rolí byl Diktátor. Inscenaci bylo obtížné nejen naskoušet, ale i hrát, protože jsem si všechno vymyslel tak, že to bylo fyzicky hodně náročné a dost mě to vyčerpávalo. Komedijní role jsou podstatně těžší než ty dramatické – herci ubírají dvojnásob energie.

O hereckých vzorech

Mám rád zmíněného Jima Carreyho, Cilliana Murphyho nebo Jamese McAvoye – toho jsem jednou viděl v Biu Oko v živém přenosu z londýnského Královského národního divadla jako Cyrana z Bergeracu. Moc se mi to líbilo, což jsem na sobě poznal podle toho, že jsem byl trochu našťavaný, protože neumím hrát tak jako on. Někdy mě přepadá pocit, že bych měl dělat něco jiného, protože tak skvělý herec nikdy nebudu, ale pak si řeknu, že takový můžu být, stačí jen hodně na sobě pracovat.

O nervozitě před vystoupením

Býval jsem velký trémista. Od šesti let jsem hrál na flétnu a na předehrávkách se mi vždycky klepaly ruce. Pak jsem přešel na trubku – ta už vyžadovala větší klid. Na konzervatoři a DAMU jsem zjistil, že tréma se dá přetavit do energie a lze ji využít ve vlastní prospěch. Důležité je nervozitu rozdychat, jít se třeba projít, zaběhat si. Dneska už trému nemívám, alespoň tedy ne tak silnou, aby mě ovlivňovala fyzicky.

O seriálu Smysl pro tumor

Vypráví o studentovi medicíny, kterému v životě všechno vychází. Pak mu ale doktoři řeknou, že má rakovinu. Tahle skutečnost ho donutí zastavit se a přehodnotit svoje dosavadní jednání, které nebylo vždy úplně v souladu s tím, jak by člověk asi měl žít. Příběh se postupně přetaví v krásnou lovestory. Moje linka budoucího neurochirurga je spíš dramatická, linka mých rodičů, které hrají Tereza Brodská a Pavel Řezníček, má vše zase trochu odlehčit. Řekl bych, že jde o tragikomedii, on život sám nikdy není jen drama, nebo jen komedie.

O roli medika

V rámci mé role není poloha studenta medicíny až tak výrazná, jde spíš o ten patientský rozměr. Přemýšlel jsem, jestli se mám setkat s někým, kdo má zkušenost s rakovinou. Protože všechno, co jsem doteď hrál, bylo založené na nějaké mé osobní zkušenosti. Nakonec jsem to ale pustil z hlavy, protože bych jen kopíroval. Navíc každý reaguje ve vypjaté situaci jinak. Ovšem asi dva dny před natáčením scény, kdy lékaři oznamují mé postavě, že má nádor, se mi zdál sen, jak opravdu stojím v ordinaci a doktor mi sděluje diagnózu a že asi umřu. Probudil jsem se se slzami a přesně s tím pocitem, který jsem hledal. Využil jsem ho pak ve zmíněné vypjaté scéně.

O natáčení

Celkově trvalo necelý půlrok, já jsem byl na place šedesát šest dní. Vystřídali jsme Hradec Králové, Itálii a Rakousko. Byla to pro mě neuvěřitelná a krásná zkušenost, protože isem ieště

neměl roli tak velkého rozsahu. Hodně jsme točili přes léto a já se jednou neostýchal před režisérkou Terezou Kopáčovou a kameramanem Pavlem Berkovičem říct, že to byly nejhezčí prázdniny v mém životě. Natáčení mě neskutečně bavilo, i když bylo hodně intenzivní a dost náročné. Ale jsem člověk, co má rád dril, řád a pravidla, tak mi to naprosto vyhovovalo.

Filip Březina

herec (28)

Narodil se v Ostravě, kde studoval na hudebně-dramatickém oddělení Janáčkovy konzervatoře a současně hostoval v Národním divadle moravskoslezském a Divadle Petra Bezruče.

Pražskou DAMU absolvoval v roce 2018 a během studií hrál v Divadle pod Palmovkou, Švandově divadle, v Městských divadlech pražských nebo v A Studiu Rubín. Aktuálně ho můžete vidět v Národním divadle a v Městských divadlech pražských.

Jako komparzista se objevil v seriálu pro mládež 4teens. Pak přišly role ve filmech Na krátko, Špunti na vodě, Pepa, Zlatý podraz, Anatomie zrahy nebo Zátopek. V seriálu Smysl pro tumor, který Česká televize vysílá od 7. ledna, ztvárnil hlavní roli medika, který se potýká s rakovinou.

Rád zpívá, hraje na kytaru, trubku, zobcovou flétnu. Baví ho běhání a cestování.

O pracovních plánech

Žádné velké plány zatím nemám. V Národním divadle jsme nazkoušeli inscenaci Hamlet v režii dua Skutr, já tam hraju pomstychtivého Laerta. A současně dohrávám v Městských divadlech pražských, odkud jsem odešel právě kvůli seriálu Smysl pro tumor. Věděl jsem, že jdu do projektu, který mi za to bude stát.

O doktorech

Jako malý jsem chtěl být doktorem. Mámě jsem vždycky říkal – ty budeš bydlet na chatě, já si tam postavím srub a budu se o tebe starat, až zestárneš. Pak se to nějak zlomilo ve chvíli, kdy jsem šel do šesté třídy na osmiletý gymnázium a zjistil jsem, že absolutně nejsem studijní typ. Nebavila mě chemie, fyzika ani matematika. Takže jsem od záměru léčit lidi upustil a chtěl jsem být hercem. K doktorům chovám respekt a nerad k nim chodím, obzvláště k zubařům. Vždycky jsem ve stresu. Možná se bojím případných špatných zpráv.

O fotomodelingu

Modeling si mě našel sám, já jsem žádnou aktivitu v tomhle směru nevyvíjel. Úplnou náhodou jsem jednou fotil pro časopis Elle a pak přišlo doporučení na focení s Robertem Vanem. Nedávno jsem ještě fotil kolekci pro oděvní značku Blažek. Předě mnou s firmou spolupracoval Vláda Polívka. A kdo přijde po mně, to teď nemůžu prozradit.

O akrobacii

Bavila mě odmala. Když se začal rozjíždět YouTube, tak jsme se spolužákem koukali na parkour a freerun, jak kluci dělají salta někde v parku. Pak jsme přemluvili učitele tělocviku, aby s námi chodil v sedm ráno do školy – půjčoval nám trampolínu a duchny a my si mohli skákat svoje salta. Docela mi to šlo. První salto vzad na zemi jsem udělal v šesté třídě. Ale jinak je akrobacie běžný předmět na konzervatoři i na DAMU.